

ejusque acutam efficaciam, commiffione humorum laudabilium obtundendo, ficque turgidum hoc et pronum adfluxum praeparando (l).

§. 16. Haec quidem ipsius naturae refiftentia feu renixus contra vim efficientis caufae appellari poffint (§. 15.); quae eft innata quidem laeforum motuum facultas (§. 11.), immodica tamen, vel violenta (m), quorum finis eft bona morbi concoctio, proclivitas nempe caufae efficientis ad evacuationem (n). Postquam concoctionem fuam fimul propenfionem oftendit natura, pronum hoc efficiens quonam movendum fit; impetum utique fluxus ad loca dirigens, quae ad ejus excretionem commoda funt. Per quae vel fubito, et fumma cum celeritate id excernit, id quod critice contingit, morbum gravem continuo obfcurans (o); vel tarde, et fenfim cum fero id concoquat et excernat, morbumque cunctatione levet; id quod morbi declinationem voces.

§. 17. Verum diligentis auxilii ad eam natura indiget, cum utique ferius peragatur,

ut

(l) id. ib. cap. VI p. 288. Home ib. L. II. p. I. fect. V. § 6 feq.
 (m) id. ib. L. I. p. II. fect. II. 3. (n) Sydenh. febr. contin. p. 63. Junker. Tab. LV. 1. v. Swieten ib. T. II. p. 47. feq. et pag. 83. fequ. Gaub. ib. §. 634. — 643. (o) Home ib. L. I. p. II. fect. IX. 1. §. fequ. et L. II. p. I. fect. V. 9. feq.